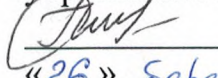

КЗВО ЛОР
«ЛЬВІВСЬКА МЕДИЧНА АКАДЕМІЯ ІМЕНІ АНДРЕЯ КРУПІНСЬКОГО»

«ПОГОДЖЕНО»

Голова предметної
екзаменаційної комісії з
української мови

 Галина GERMANOVICH
«26» серпня 2025 р.

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Голова приймальної комісії
КЗВО ЛОР «Львівська медична
академія імені Андрея Крупинського»
проф. Юрій КРИВКО

«26» серпня 2025 р.

ПРОГРАМА
вступного випробування
з УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
для вступу до
КЗВО ЛОР
«Львівська медична академії імені Андрея Крупинського»
на основі повної загальної середньої освіти (11 клас)

**Порядок та проведення вступного випробування
з української мови для вступу до КЗВО ЛОР
«Львівська медична академії імені Андрея Крупинського»
на основі повної загальної середньої освіти (11 клас)**

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

В умовах сучасної освіти українська мова є одним із головних предметів, що сприяє формуванню ключових та предметних компетентностей здобувачів освіти. Вони направлені на розвиток особистості, яка поєднує в собі творчий потенціал до навчання, ініціативність до саморозвитку та самонавчання в сучасних умовах, здатність ідентифікувати себе як важливу і відповідальну складову українського суспільства, яка готова змінювати і відстоювати національні цінності українського народу.

Відповідно до Правил прийому на навчання до Комунального закладу вищої освіти Львівської обласної ради «Львівська медична академія імені Андрея Крупинського» для здобуття вищої освіти в 2025 році розроблені відповідно до Порядку прийому на навчання для здобуття вищої освіти в 2025 році затверджені Вченою радою Академії Протокол №8 від 26 березня 2025 року, відповідно до Наказу Міністерства освіти і науки України від 10 лютого 2025 року №168 зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 26 лютого 2025 року за №15/41360.

Відповідно Правил прийому на навчання до фахового коледжу КЗВО ЛОР «Львівська медична академія імені Андрея Крупинського» у 2025 році затверджені Вченою радою Академії Протокол №8 від 26 березня 2025 року, відповідно до Наказу Міністерства освіти і науки України «Про затвердження Порядку прийому на навчання до закладів фахової передвищої освіти» від 07 лютого 2025 року №166 зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 24 лютого 2025 року за №293/43699, який набрав чинності з 28 лютого 2025 року вступники, які претендують на участь у конкурсному відборі на навчання на основі повної загальної середньої освіти в 2025 році, проходять вступне випробування у формі індивідуальної усної співбесіди (ІУС) з української мови.

Тестування міститиме 30 завдань: 10 завдань з вибором однієї відповіді з 4 варіантів відповідей, 15 – з вибором однієї правильної відповіді з 5 варіантів та 5 завдань на встановлення відповідності (4 з 5).

Індивідуальна усна співбесіда – форма вступного випробування, яка передбачає оцінювання підготовленості (оцінювання знань, умінь та навичок) вступника, за результатами якої виставляється одна позитивна оцінка за шкалою 100-200 балів (з кроком не менше, ніж в один бал) або ухвалюється рішення про негативну оцінку вступника (менше 100 балів).

Програма індивідуальної усної співбесіди (далі ІУС) з української мови розроблена на основі чинної програми з української мови для середніх загальноосвітніх навчальних закладів (рівень стандарту), програми зовнішнього незалежного оцінювання (ЗНО) з української мови, програми національного мультипредметного тесту (НМТ), затверджених Міністерством освіти і науки України.

Досконале володіння державною мовою – важлива умова формування особистості майбутнього фахового молодшого бакалавра, становлення його високодуховного, національно зорієнтованого світогляду як запоруки професійної

кар'єри, фахової компетенції.

ЗМІСТ ПРОГРАМИ

№ з/п	Розділи	Зміст мовного матеріалу	Вимоги до рівня загальноосвітньої підготовки учнів
1	Фонетика. Графіка. Орфоепія. Орфографія	Алфавіт. Наголос. Співвідношення звуків і букв. Основні випадки уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Основні випадки чергування у-в, і-й. Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні [e], [u], [o] в коренях слів. Сполучення йо, ьо. Правила вживання м'якого знака (знака м'якшення). Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис <i>и</i> та <i>ни</i> у прикметниках і дієприкметниках, <i>не</i> з різними частинами мови.	Вступник повинен вміти: розташовувати слова за алфавітом; наголошувати слова відповідно до орфоепічних норм (згідно з додатком); визначати звукове значення букв у словах; розпізнавати явища уподібнення й спрощення приголосних звуків, основні випадки чергування голосних і приголосних звуків, чергування у-в, і-й; розпізнавати вивчені орфограми; правильно писати слова з вивченими орфограмами, знаходити й виправляти орфографічні помилки на вивчені правил.
2.	Лексикологія. Фразеологія	Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Пароніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальновживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й	Пояснювати лексичні значення слів; добирати до слів синоніми й антоніми та використовувати їх у мовленні; уживати слова в переносному значенні; знаходити в тексті й доречно використовувати в мовленні вивчені групи слів за значенням (омоніми, синоніми, антоніми, пароніми); пояснювати значення фразеологізмів, правильно й комунікативно

		емоційно забарвлена лексика. Поняття про фразеологізми.	доцільно використовувати їх у мовленні.
3.	Будова слова. Словотвір	Будова слова. Спільнокореневі слова й форми того самого слова.	Визначати значущі частини й закінчення слова; розрізняти форми слова й спільнокореневі слова, правильно вживати їх у мовленні.
4.	Морфологія		
4.1	Іменник	Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Число іменників. Відмінювання іменників. Незмінювані іменники в українській мові. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові. Кличний відмінок іменників (на прикладі етикетних формул звертань пане полковнику, сестро Олено, друже Сергію, Інно Вікторівно і под.).	Розпізнавати іменники; визначати належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; правильно відмінювати іменники, відрізняти правильні форми іменників від помилкових; використовувати іменники в мовленні, послуговуючись їхніми виражальними можливостями.
4.2	Прикметник	Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання прикметників. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення. Зміни приголосних за творення ступенів порівняння прикметників.	Розпізнавати й відмінювати прикметники; утворювати форми ступенів порівняння якісних прикметників; відрізняти правильні форми прикметників від помилкових.
4.3	Числівник	Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Типи відмінювання кількісних числівників. Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників. Узгодження числівників з іменниками. Уживання числівників для позначення часу й дат.	Розпізнавати й відмінювати числівники; відрізняти правильні форми числівників від помилкових; правильно використовувати їх у мовленні; визначати сполучуваність числівників з іменниками; правильно утворювати форми числівників для позначення часу й дат.
4.4	Займенник	Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Відмінювання займенників. Правопис	Розпізнавати й відмінювати займенники; відрізняти правильні форми займенників від помилкових, правильно

		неозначених і заперечних займенників.	використовувати їх у мовленні; правильно писати неозначені й заперечні займенники.
4.5	Дієслово	Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Вид дієслова (доконаний і недоконаний). Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на -но, -то). Безособове дієслово. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Особові закінчення дієслів I та II дієвідміни. Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу. Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то. Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівниковий зворот.	Розпізнавати дієслова, особливі форми дієслова, безособове дієслово; визначати види, часи й способи дієслів; відрізняти правильні форми дієслів від помилкових; правильно писати особові закінчення дієслів. Розпізнавати дієприкметники (зокрема відрізняти їх від дієприслівників), визначати їхні морфологічні ознаки й синтаксичну роль; відрізняти правильні форми дієприкметників від помилкових; добирати й комунікативно доцільно використовувати дієприкметники, дієприкметникові звороти та безособові форми на -но, -то в мовленні. Розпізнавати дієприслівники, визначати їхні морфологічні ознаки, синтаксичну роль; відрізняти правильні форми дієприслівників від помилкових; правильно будувати речення з дієприслівниковими зворотами.
4.6	Прислівник	Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Ступені порівняння прислівників: вищий і	Розпізнавати прислівники, визначати їхню синтаксичну роль, ступені порівняння прислівників; відрізняти

		найвищий. Зміни приголосних за творення прислівників вищого та найвищого ступенів порівняння. Правопис прислівників на -о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу.	правильні форми прислівників від помилкових; добирати й комунікативно доцільно використовувати прислівники в мовленні.
4.7	Службові частини мови	Прийменник як службова частина мови. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників. Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні й підрядні. Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників. Розрізнення сполучників та інших співзвучних частин мови. Частка як службова частина мови. Правопис часток.	Розпізнавати прийменники, визначати їхні морфологічні ознаки; правильно й комунікативно доцільно використовувати прийменники в мовленні. Розпізнавати сполучники, визначати групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; відрізняти сполучники від інших співзвучних частин мови; правильно й комунікативно доцільно використовувати сполучники в мовленні. Розпізнавати частки; правильно писати частки.
4.8	Вигук	Вигук як частина мови. Правопис вигуків.	Розпізнавати вигуки й правильно їх писати.
5.	Синтаксис		
5.1	Словосполучення	Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення.	Розрізняти словосполучення й речення, сурядний і підрядний зв'язок між словами й частинами складного речення.
5.2	Речення	Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю	Розрізняти речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним забарвленням, за будовою, складом граматичної основи, за наявністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за наявністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, звертань, вставних слів,

		другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, звертань, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення).	словосполучень, речень, відокремлених членів речення).
5.2.1	Просте двоскладне речення	Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Зв'язок між підметом і присудком. Тире між підметом і присудком.	Визначати структуру простого двоскладного речення, особливості зв'язку між підметом і присудком; правильно й комунікативно доцільно використовувати прості речення. Правильно вживати тире між підметом і присудком.
5.2.2	Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні	Означення. Прикладка як різновид означення. Додаток. Обставина. Порівняльний зворот.	Розпізнавати види другорядних членів; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості другорядних членів речення в мовленні.
5.2.3	Односкладні речення	Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні).	Розпізнавати типи односкладних речень, визначати особливості кожного з типів; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості односкладних речень у власному мовленні.
5.2.4	Просте ускладнене речення	Речення з однорідними членами. Узагальнювальні слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Речення зі вставними словами, словосполученнями й реченнями, їхнє значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки – непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в ускладненому	Розпізнавати просте речення з однорідними членами; звертаннями; вставними словами, словосполученнями й реченнями; відокремленими членами (означеннями, прикладками, додатками, обставинами), зокрема уточнювальними; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості таких речень у мовленні; правильно

		реченні.	розставляти розділові знаки в них.
5.2.5	Складне речення	Типи складних речень за способом зв'язку їхніх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення.	Розпізнавати складні речення різних типів, визначати їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями; добирати й конструювати складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті.
5.2.5.1	Складносурядне речення	Складносурядне речення, його будова. Єднальні, протиставні й розділові сполучники в складносурядному реченні. Смислові зв'язки між частинами складносурядного речення. Розділові знаки в складносурядному реченні.	Розпізнавати складносурядні речення, визначати смислові зв'язки між частинами складносурядного речення; комунікативно доцільно використовувати його виражальні можливості в мовленні; правильно розставляти розділові знаки в складносурядному реченні.
5.2.5.2	Складнопідрядне речення	Складнопідрядне речення, його будова. Головна й підрядна частини. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку в складнопідрядному реченні. Основні види підрядних частин: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умови, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, розділові знаки в них.	Розпізнавати складнопідрядні речення, визначати їхню будову, зокрема складнопідрядних речень з кількома підрядними; визначати основні види підрядних частин, типи складнопідрядних речень за характером зв'язку між частинами; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості складнопідрядних речень різних типів у процесі спілкування; правильно розставляти розділові знаки в складнопідрядному реченні.
5.2.5.3	Безсполучникове складне речення	Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні.	Розпізнавати безсполучникові складні речення; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості безсполучникових складних речень у мовленні; правильно розставляти розділові знаки в них.
5.2.5.4	Складне речення з	Складне речення з різними видами сполучникового й	Розпізнавати складні речення з різними видами

	різними видами сполучнико- вого й безсполучни- кового зв'язку	безсполучникового зв'язку, розділові знаки в ньому.	сполучникового й безсполучникового зв'язку; правильно й комунікативно доцільно використовувати виражальні можливості речень цього типу в мовленні; правильно розставляти розділові знаки в них.
5.3	Способи відтворення чужого мовлення	Пряма й непряма мова. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог. Розділові знаки в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом.	Замінювати пряму мову непрямою; правильно й доцільно використовувати в тексті пряму мову й цитати; правильно вживати розділові знаки в конструкціях із прямою мовою, цитатою та діалогом.
6.	Стилістика	Стилі мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно- діловий, публіцистичний), їхні основні ознаки, функції.	Розпізнавати стилі мовлення, визначати особливості кожного з них; користуватися різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування.
7.	Розвиток мовлення	Види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення. Тема й основна думка висловлення. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Тексти різних стилів, типів, жанрів.	Уважно читати, усвідомлювати й запам'ятовувати зміст прочитаного, диференціюючи в ньому головне та другорядне; критично оцінювати прочитане; аналізувати тексти різних стилів, типів і жанрів; будувати письмове висловлення, логічно викладаючи зміст, підпорядковуючи його темі й основній думці, задуму, вибраному стилю та типу мовлення, досягати визначеної комунікативної мети; формулювати, добирати доречні аргументи й приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставини; правильно структурувати текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти; знаходити й виправляти помилки в змісті, будові й мовному оформленні власних висловлень,

ПЕРЕЛІК ПИТАНЬ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

1. Звуки мови. Голосні і приголосні звуки. Приголосні тверді і м'які, дзвінки і глухі.
2. Букви й інші графічні засоби. Український алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв я, ю, є, ї, щ та буквосполучень дз, дж.
3. Склад. Наголос. Ненаголошені голосні, їхня вимова і позначення на письмі. Вимова приголосних звуків та позначення їх на письмі.
4. Уподібнення приголосних звуків.
5. Спрощення в групах приголосних.
6. Найпоширеніші чергування голосних звуків.
7. Найпоширеніші чергування приголосних звуків.
8. Правила вживання апострофа.
9. Правила вживання знака м'якшення.
10. Позначення подовжених м'яких приголосних та збігу однакових приголосних звуків.
11. Правопис великої літери.
12. Написання слів іншомовного походження.
13. Спільнокореневі слова і форми слів. Основа слова і закінчення змінних слів. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення.
14. Вимова і написання префіксів з- (зі-, с-), роз-, без-, пре-, при-, при-.
15. Змінювання і творення слів. Основні способи словотворення в українській мові. Зміни приголосних при творенні слів.
16. Правопис складних і складноскорочених слів.
17. Поняття про лексику. Лексичне значення слова. Однозначні і багатозначні слова. Пряме і переносне значення слів.
18. Синоніми, антоніми, омоніми, пароніми.
19. Загальновживані слова. Діалектні та професійні слова. Стилістична диференціація української лексики. Запозичені слова.
20. Поняття про фразеологізми. Типи фразеологізмів. Джерела української фразеології. Фразеологізми в ролі членів речення.
21. Поняття про самотійні та службові частини мови.
22. Іменник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.
23. Назви істот і неістот, загальні і власні назви.
24. Рід, число, відмінок іменників.
25. Кличний відмінок іменників.
26. Відміни іменників. Правопис відмінкових закінчень іменників.
27. Невідмінювані іменники. Способи творення іменників.
28. Правопис найуживаніших суфіксів іменників.
29. Прикметник як частина мови: загальне значення, морфологічні

ознаки, синтаксична роль.

30. Якісні, відносні та присвійні прикметники.

31. Ступені порівняння прикметників, їх утворення.

32. Відмінювання прикметників. Способи творення прикметників.

33. Правопис відмінкових закінчень і найуживаніших суфіксів прикметників. Написання складних прикметників.

34. Числівник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Числівники кількісні (власне кількісні, неозначенокількісні, дробові, збірні) і порядкові. Числівники прості, складні і складені.

35. Відмінювання кількісних і порядкових числівників. Правопис числівників.

36. Займенник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди займенників.

37. Відмінювання займенників. Правопис займенників.

38. Дієслово як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Неозначена форма дієслова.

39. Способи дієслова (дійсний, умовний, наказовий). Види дієслів (доконаний і недоконаний).

40. Часи дієслів.

41. Особа і число дієслів.

42. Форми дієслів.

43. Правопис дієслів.

44. Дієприкметник як особлива форма дієслова: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.

45. Активні і пасивні дієприкметники, їхнє творення.

46. Відмінювання дієприкметників.

47. Дієприкметниковий зворот. Правопис дієприкметників.

48. Дієприслівник як особлива форма дієслова: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.

49. Дієприслівники доконаного і недоконаного виду, їхнє творення.

50. Дієприслівниковий зворот. Правопис дієприслівників.

51. Прислівник як частина мови: загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль.

52. Розряди прислівників. Ступені порівняння прислівників.

53. Способи творення прислівників. Правопис прислівників.

54. Прийменник як службова частина мови. Непохідні і похідні прийменники. Правопис прийменників разом, окремо і через дефіс.

55. Сполучник як службова частина мови. Сполучники сурядності і підрядності. Групи сполучників за будовою. Правопис сполучників окремо і через дефіс.

56. Частка як службова частина мови. Формотворчі, словотворчі та модальні частки. Написання часток. Не і ні з різними частинами мови.

57. Вигук як частина мови. Правопис вигуків.
58. Словосполучення. Будова і типи словосполучень за способом вираження головного члена.
59. Просте речення. Види речень за метою висловлювання: розповідні, питальні, спонукальні. Окличні речення.
60. Члени речення (підмет і присудок; додаток, означення, обставина), способи їх вираження та різновиди. Прикладка як різновид означення. Порівняльний зворот.
61. Розділові знаки в кінці речення. Тире між підметом та присудком. Розділові знаки при прикладках і порівняльних зворотах.
62. Речення двоскладні і односкладні. Різновиди односкладних речень. Повні й неповні речення. Тире в неповних реченнях.
63. Однорідні члени речення. Узагальнювальне слово при однорідних членах речення. Однорідні й неоднорідні означення. Розділові знаки при однорідних членах речення.
64. Звертання і вставні слова (словосполучення, речення). Розділові знаки в них.
65. Відокремлені другорядні члени речення (в тому числі уточнювальні). Розділові знаки при відокремлених членах.
66. Складне речення, його типи. Складносурядне речення. Розділові знаки в складносурядних реченнях.
67. Складнопірядне речення із сполучниками і сполучними словами.
68. Основні види пірядних речень. Розділові знаки в складнопірядних реченнях.
69. Складне речення з кількома пірядними.
70. Безсполучникове складне речення. Розділові знаки в безсполучниковому реченні.
71. Складне речення з різними видами зв'язку, розділові знаки в ньому.
72. Пряма й непряма мова. Цитата. Діалог. Розділові знаки при прямій мові, цитаті, діалозі.
73. Основні вимоги до мовлення: змістовність, послідовність, багатство, точність, доречність, виразність, правильність. Мовленнєві помилки.
74. Поняття про текст. Поділ тексту на абзаци. Мовні засоби зв'язку речень у тексті.
75. Поняття про стилі мовлення: розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий і публіцистичний.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ

усної відповіді (співбесіди) з української мови

Метою співбесіди з української мови є перевірка відповідності знань (орфографічної та пунктуаційної грамотності), умінь та навичок вступників програмним вимогам, з'ясування мовленнєвої компетенції учнів та оцінка ступеня підготовленості випускників повної середньої школи до подальшого навчання у вищому навчальному закладі.

Зміст питань для співбесіди з української мови (на базі 11 класів) охоплює програмовий матеріал за курс середньої школи і не виходить за його межі.

Питання складені на основі Програми з української мови, методичних рекомендацій з урахуванням нагромадженого досвіду практичної роботи вчителів.

Для визначення рівня навчальних досягнень з української мови, перевірки сформованого лінгвістичного світогляду випускників середніх навчальних закладів абітурієнтам пропонуються відкриті питання. Завдання для співбесіди з української мови складається з чотирьох питань, з різних розділів мовознавства, і оцінюється 100 балами.

Конкурсний бал за результатами вступних випробувань у формі співбесіди визначається за формулою: сума балів за кожне питання П1 + П2 + П3 + П4 = 100. Таким чином, максимальна кількість балів, що може отримати абітурієнт на вступному випробуванні з української мови становить 100 балів.

Отримана вступником певна кількість балів за відповідь переводиться в шкалу оцінювання від 100 до 200 шляхом додавання 100 балів.

При оцінюванні відповіді вступника потрібно керуватися такими критеріями:

- правильність і повнота відповіді;
- ступінь усвідомленості, розуміння вивченого;
- здатність практично реалізувати набуті знання;
- мовленнєве оформлення відповіді;
- рівень самостійності вступника під час усної відповіді.

Рівень знань	Бали	Структура оцінки
Високий	25	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 2 і більше прикладів на кожне виголошене правило). Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (відсутність помилок у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці.

		Мовлення абітурієнта грамотне, багате на мовні засоби, не містить акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, семантичних, синтаксичних, стилістичних помилок.
	24	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 2 і більше прикладів на кожне виголошене правило). Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (відсутність помилок у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити дві акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні помилки; семантичні, синтаксичні, стилістичні помилки відсутні.
	23	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1-2 приклади на кожне виголошене правило); допускається одна незначна неточність у прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (відсутність помилок у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні помилки; семантичні, синтаксичні, стилістичні помилки відсутні.
	22	Відповідь на питання повна (100%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1-2 приклади на кожне виголошене правило); допускається дві незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (100% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається одна незначна неточність у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
Достатній	21	Відповідь на питання неповна (99-90%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1-2 приклади на кожне виголошене правило); допускається дві незначні неточності

	в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (99-90% правил), легко, швидко та впевнено відповідає на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається одна незначна неточність у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
20	Відповідь на питання неповна (99-90%), логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє ґрунтовні знання (99-90% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається одна незначна неточність у терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
19	Відповідь на питання неповна (89-80%). логічно побудована, аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє високі знання (89-80% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається дві незначні неточності в терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну незначну стилістичну помилку; семантичні і синтаксичні помилки відсутні.
18	Відповідь на питання неповна (89-80%). логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє високі

		знання (89-80% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається дві незначні неточності в терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну стилістичну, семантичну чи синтаксичну помилку.
	17	Відповідь на питання неповна (79-70%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів відповідно до теми запитання (по 1 прикладу на кожне виголошене правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (79-70% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє глибоке знання та розуміння не лише філологічної термінології, але й внутрішніх зв'язків (допускається три незначні неточності в терміновживанні), уміння застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та одну стилістичну, семантичну чи синтаксичну помилку.
	16	Відповідь на питання неповна (79-70%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (79-70% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити три акцентуаційні, фонетичні або орфоепічні та дві стилістичні, семантичні чи синтаксичні помилку.
	15	Відповідь на питання неповна (79-70%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (79-70% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи

		уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити п'ять□шість акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
Середній	14	Відповідь на питання неповна (69-60%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається три незначні неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (69-60% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити п'ять□шість акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	13	Відповідь на питання неповна (69-60%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів не на кожне правило); допускається чотири неточності в прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (69-60% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання, говорить впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається чотири неточності в терміновживанні), може припускатися незначних помилок у застосуванні знань на практиці. Мовлення абітурієнта грамотне, може містити п'ять□шість акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	12	Відповідь на питання неповна (59-50%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (59-50% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на

		60-70%), говорить достатньо впевнено. Демонструє достатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (допускається п'ять неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта достатньо грамотне, може містити сім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	11	Відповідь на питання неповна (59-50%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт орієнтується в темі питання, демонструє достатні знання (59-50% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 60-70%), говорить достатньо впевнено. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (шість неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта недостатньо грамотне, може містити вісім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	10	Відповідь на питання неповна (49-40%), логічно побудована (допускається незначне порушення логіки викладу, що не заважає повноцінному сприйняттю викладу), аргументована достатньою кількістю прикладів (допускається наведення прикладів на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (49-40% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить достатньо впевнено. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (шість неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта недостатньо грамотне, може містити вісім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	9	Відповідь на питання неповна (49-40%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (49-40% правил),

		потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить достатньо впевнено. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (шість неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта недостатньо грамотне, може містити вісім акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	8	Відповідь на питання неповна (49-40%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (49-40% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить недостатньо впевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (сім неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
Початковий	7	Відповідь на питання неповна (39-30%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт не завжди орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (39-30% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (допускається надання відповіді не на всі додаткові / уточнюючі запитання, але не менше ніж на 50%), говорить недостатньо впевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (сім неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	6	Відповідь на питання неповна (39-30%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що

		може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (39-30% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (надає правильну відповідь на 30-40% з них), говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (сім неточностей у терміновживанні), не завжди може застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	5	Відповідь на питання неповна (39-30%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що може заважати повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована недостатньою кількістю прикладів (менше ніж на половину правил); допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє невисокі знання (39-30% правил), потребує певного часу для відповіді на додаткові чи уточнюючі запитання (надає правильну відповідь на 30-40% з них), говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	4	Відповідь на питання неповна (29-20%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що заважає повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована лише поодинокими прикладами; допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (29-20% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить дев'ять-десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	3	Відповідь на питання неповна (19-0%), логічно непослідовна (логіка викладу порушена значною мірою, що заважає повноцінному сприйняттю матеріалу), аргументована лише поодинокими прикладами;

		допускається п'ять неточностей у прикладах. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (19-0% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить понад десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	2	Відповідь на питання неповна (19-0%), нелогічна (думки не пов'язані одна з одною), неаргументована. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (19-0% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє недостатнє знання та розуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (вісім неточностей у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить понад десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	1	Відповідь на питання неповна (19-0%), нелогічна (думки не пов'язані одна з одною), неаргументована. Абітурієнт погано орієнтується в темі питання, демонструє низькі знання (19-0% правил), відповідає на 10-20% додаткових чи уточнюючих запитань, говорить невпевнено, плутається в поняттях. Демонструє незнання та нерозуміння філологічної термінології та внутрішніх зв'язків (100% помилок у терміновживанні), не вміє застосовувати знання на практиці. Мовлення абітурієнта містить понад десять акцентуаційних, фонетичних, орфоепічних, стилістичних, семантичних чи синтаксичних помилок.
	0	Відповідь на питання відсутня (0%).

Консультації перед вступним випробуванням охоплюють основні систематизовані питання Програми для загальноосвітніх навчальних закладів.

Екзаменатор виставляє бали, ставить свій підпис. Підписує голова предметної екзаменаційної комісії.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ, РЕКОМЕНДОВАНОЇ ДЛЯ ПІДГОТОВКИ ДО ІУС

1. Авраменко О., Блажко М. Українська мова та література: Довідник та завдання в тестовій формі. К., Грамота, 2019.
2. Зубков М. Українська мова. Універсальний довідник. Харків: ВД «ШКОЛА», 2009.
3. Козачук Г.О. Українська мова для абітурієнтів: навчальний посібник. К.: Вища школа, 2007.
4. Ющук І. П. Практикум з правопису української мови. К.: Освіта, 2007.
5. Дудка О. О. Українська мова: Довідник. Х.: «Ранок», 2006.
6. Кононенко П.П. та ін.. Українська мова: Навч. посіб. К.: Либідь, 1991.
7. Паращич В. В. Українська мова. Довідник старшокласника та абітурієнта. Х.: ТОРСІНГ ПЛЮС, 2005.
8. Чаговець Л. Б. Усі види диктантів. Х.: Торсінг плюс, 2007.
9. Плющ М.Я., Гринас Н.Я. Граматика української мови в таблицях: навчальний посібник. К.: Вища школа, 2004.
10. Тести. Українська мова. 5-12 класи/ За ред. д. філол. н. проф. Гуйванюк Н.В. К.: Академія, 2009.
11. Білецька О. Українська мова. Комплексна підготовка до ЗНО. Тернопіль: Підручники і посібники, 2019.
12. Українська література: Комплексна підготовка до зовнішнього незалежного оцінювання / укладач С.Витвицька. Тернопіль: Підручники і посібники, 2019.